

Φασουλῆς και Περικλέτος,
εὐχονται τὸ νέος ἔτος.

- Φ.—“Ε! και τοῦ χρόνου, Περικλῆ..
Π.— Εὐχαριστῶ...ἐπίσης.
Φ.—Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφέ..
Π.— Χρόνια πολλὰ νὰ ζήσης.
Φ.—Εὐχαριστῶ...σου εὐχομαι λαγούς με πετραχήλια.
Π.—Νὰ ζήση κι’ ἡ κυρία σου με ὅλη τὴ φανήλια.
Φ.—Εὐχαριστῶ...ἀληθινὰ κι’ ὁ βασιλεὺς τί κάνει;
Π.—“Αλήθεια τί ἀκούεται και περὶ Δεληγιάννη;
Φ.—Τί γίνεται ὁ πόλεμος;
Π.— Τί γίνονται οἱ φίλοι;
Φ.—“Ω! πότε τοῦ πολέμου πιά ἡμέρα θ’ ἀνατείλη;
Π.—Τί θὰ μοῦ δώσης μποναμᾶ;
Φ.— Τὸ λάβαρον τῆς Λαύρας...
και σύ;
Π.— ‘Στὸ τέλος θὰ τὸν ἴδῃς...
Φ.— Περνῶ ἡμέρας μαύρας...
εἰς ὅλα τέρτος ος ἔρχομαι, ποτὲ δὲν βγαίνω σὸτος,
νὰ με τραύση ἀρχισε πολέμου νέος κρότος,
νομίζω πῶς ὁ Θόδωρος δὲν χωρατεύει διόλου,
βλέπω κινήσεις τοῦ στρατοῦ και τὸν ἀτμὸν τοῦστόλου,
μάχαι πλασταὶ κατὰ ξηρὰν και θάλασσαν συγχρόνως,
ὁ Δεληγιάννης πόλεμον γυρεύει ἐπιμόνως
κι’ ἐνῶ τὰ πάντα φαίνονται σὰν γάλα με τὸ μέλι,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς διακοινώσεις στέλλει
με νέα δικαιώματα, με νέας ἀπαιτήσεις
και ἀπορεῖ κι’ ἐξίσταται Ἀνατολή και Δύσις.
Κι’ ἰδοῦ!..ἐνῶ ἔχεσσε τους πρώτους μας πολέμους,
τὸ στάτους κβὸ, τὸν Σώλσβουρν, τὸν Ὀλυμπον, τους
[Αἶμους
κι’ ἐπρόκειτο ἵστα σπήτρια της νὰ φύγ’ ἡ ἐφεδρεία
κι’ ἐνῶ Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
ὁ Ἄρης ἐξεφύτρωσε και πάλι σὰν ἀγγοῦρι
κι’ ἀρχίζει ἄλλο δεύτερο πολέμου νταβατοῦρι
κι’ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς διὰ νὰ ξεθυμάνη,
γιὰ μποναμᾶ τὸν πόλεμο ἐφέτος θὰ μᾶς κάνη.
Γι’ αὐτὰ λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, σ’ ὄλαις τῆς λέσχαις
[τρέξε
και τὴν περιουσίαν σου ἵστα τέρτος ο-τίρο παῖξε...
ἐμπρός...ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τὰν, ἡ στάρι ἡ τομάρι,
διότι δὲν γλυτώνουμε ἐφέτος ἀπ’ τὸν Ἄρη.
Μία ζωὴ, βρέ, εἶν’ αὐτὴ και ὕστερα τὸ μνήμα..
Γλέντα λοιπὸν τὰ νειάτα σου, προτοῦ νὰ γίνης θῦμα,
“Ο Δεληγιάννης, ἀδελφέ, ἵστα σύνορα πηγαίνει...
λεπτὸ μὴ βάλῃς ἵστα ἐπτά και ὅλο τέρτος οβγαίνει.

Πιὲ μιὰ σινμάδα, Περικλῆ, νὰ πᾶν τὰ ντέρτια κάτω
και τραβὰ ὅλο πάρολι τὸν Ρήγα τὸν σπαθάτο.
Τυφλὸς τῆς τύχης ὁ τροχὸς τριγύρω μας κυλιέται
και τραβὰ πάτσι πάρολι, κοῦντιτσι και σέτε.
Μιὰ ναυμαχία θὰ γενῆ παρὰ τὴν Σαλαμίνα...
μὴν παίξης διόλου, Περικλῆ, ἵστην ἀτιμηρολίνα,
ἀλλὰ πρὸ πάντων πρόσεξε μὴν παίξης με κυράδες,
διότι τρεῖς ἀλλοίμονον ἵστους ἴγους σου παραδες.
Ἄδύνατον τὸν πόλεμον ὁ Ἕλλην ν’ ἀποφύγη...
αἰώνιος ὁ θάνατος και ἡ ζωὴ ὀλίγη...
Ἴδου ὁ Ρήγας ἔρχεται με τὸ εἰκοσιένα...
ἐμπρός λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, ἵστης τύχης τὰ γραμμένα
και γὰρ τεθνήξομεν κι’ ἐμεῖς εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ και τὴν ἐλευθερίαν.

- Π.—Τί λές, μωρέ;
Φ.— “Ω φίλε μου, ὦ μόνη ἀδελφέ μου,
ἐγγίζει πλέον ὁ καιρὸς τοῦ ἐθνικοῦ πολέμου.
Δὸς μου σπαθὶ γιὰ μποναμᾶ και πάρε σὺ τουφέκι,
βάστα ἐσὺ τὸν κεραυνὸ κι’ ἐγὼ τὰστροπελέκι
και πᾶμε ν’ ἀνταμώσωμε μετὰ τῆς ἐφεδρείας
τὸν Ἅγιον Βασίλειον τὸν ἐκ-τῆς Καισαρείας.
Πάρε μαχαίρι δίκικοπο και δῶσε μου μιὰ κάμα,
μὰ πρόσεξε, βρὲ Περικλῆ, μὴ βάλῃς και ἵστη ντάμα...
ἐφέτος εἶναι τυχερὸς ὁ Ρήγας ὁ σπαθάτος...
σπουδαίως περιπλέκονται τὰ πράγματα ἐσχάτως...
τοῦ γένους ἐτοιμάζεται ἡ νέα ἱστορία...
“Αη Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
φορεῖ μακρὸν ποκάμισο ἵστα αἶμα βουτηγμένο,
κρατεῖ τὸ ἄντεστατους κβὸ τὰναθεματισμένο,
φορεῖ και ἵστα κεφάλι του ἀκάνθινο στεφάνι
και ὀλοῖσια, Περικλῆ, τραβᾷ στοῦ Δεληγιάννη.
Π.—Τί λές μωρέ;
Φ.— “Ο πόλεμος μᾶς ἔκοψε τὸ γλέντι...
θεὸς ἴσχωρέσει, Περικλῆ και τὸν Ἄγκιᾶχ ἐφέντη.
Γαῖαν και οὔτος ἐλαφρὰν ἄς εὐχηθῶμεν νᾶχη.
Π.—“Ορσε λοιπὸν γιὰ μποναμᾶ τρεῖς ματσουκιάς ἵστη
[ράχη.

Τὸ Ἄστυ τῆς Πρωτοχρονιάς θὰ εἶναι περιβόλι,
ἀστεῖα πολυποικίλα και χίλιοι δηρὸ διαβίλι,
ἀλλ’ ὅπερ σπουδαιότερον θὰ ἴδῃτε μέσα ἵστα ἄλλα
κι’ εἰκόνας με χρωματισμούς, ποῦ εἶναι γιὰ τὴ σάλα.
Και τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ἄστος ἐπίσης
θὰ ἔχη κᾄτι πράγματα, ποῦ εἶναι νὰ σαστίσης.

Ἡμερολόγιον Πανᾶ δι’ ἀνδρας και κυρίας,
ποῦ βρῖσκετε γιὰ κάθε τι λαμπρὰς πληροφορίας.

Ἡμερολόγια μικρούτσικα,
κομψότατα και ὀμορφούτσικα.

Ἐὰν Ἡμερολόγιον ἐπιθυμῆς τῆς τσέλης
κι’ ὅπου σταθῆς κι’ εὐρίσκεσαι τὰς ἐορτὰς νὰ βλέπης,
λεπτὰ τριάντα, κύριε, μὴ λυπηθῆς καθόλου
γιὰ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Βίλμπεργ τοῦ Καρόλου.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἵστα τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι’ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
με τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ’ ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενέτων-Εἰς Φρονούντων-νύκτα ἵμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶσους,
μ’ οὐρητήρια, σαντούρια — και μιὰ μάνδρα με γαϊδοῦρια.